

Prelato laiškas (2007 m. spalio)

„Priprask atsiduoti širdimi Dievui ir daugelį kartų per dieną Jam dėkoti“, savo spalio mėnesio laiške šv. Chosemarijos žodžiais siūlo Opus Dei Prelatas.

2007-10-19

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Šios pirmosios spalio dienos mums suteikia progą dar uoliau dėkoti Dievui už jo gerumą Bažnyčiai, Opus

Dei ir kiekvienam. Opus Dei įkūrimo sukaktis – 80-osios gyvavimo metinės – kurią švęsime rytoj, ir penktosios šv. Chosemarijos kanonizacijos metinės spalio 6 d. mus skatina išreikšti padėką Švenčiausiajai Trejybei, džiaugsmingai trokštant mylėti dar stipriau: juk tas suprantama savaime.

Dar kartą padėkokime už šią dieviško gailestingumo žmonijai apraišką – Opus Dei: evangelizacijos ir šventumo sklaidos įnagį, kurį 1928-ųjų spalio 2 d. Viešpats apreiškė šv. Chosemarijai. Taip pat dėkokime už mūsų Įkūrėjo atsidavimą, nes jis nuo pat pradžių į kvietimą atsiliepė su didžiu dosnumu. Padėkokime Dievui ir už tai, kad visuotinei Bažnyčiai kaip pavyzdį parodė mūsų Tėvo šventumą, kurį paskelbė jo kanonizacija.

Peržvelkite savo gyvenimą, mano dukterys ir sūnūs, ir surasite dar

daug už ką dėkoti vienam Dievui
Trijuose Asmenyse: už dovaną
gyventi ir priklausyti Bažnyčiai; už
mūsų krikščioniško pasaulimo į
Opus Dei lobį; už tai, kad tik dabar,
XXI amžiaus aušroje, buvome
Viešpaties pašaukti prisidėti prie
Bažnyčios misijos atversti visuomenę
į krikščionybę... Nukreipkime į
Dangų mūsų padėkos maldą už
džiaugsmus ir skausmus, už sėkmes
ir sunkumus, su kuriais susidūrėme
savo kely, nes „*viskas išeina į gerą
mylintiems Dievą*“ (Rom 8,28).

Dar būdamas jaunas kunigas, šv.
Chosemarija mus mokė jausti didelį
dėkingumą visomis aplinkybėmis.
**„Priprask atsiduoti širdimi Dievui
ir daugelį kartų per dieną Jam
dėkoti. – Už tai, kad tau davė tą ir
aną. – Už tai, kad tave kas nors
paniekino. – Už tai, kad neturi to,
ko reikia, ar už tai, kad turi.**

Už tai, kad tokią nuostabią sukūrė savo Motiną, kuri yra ir tavo Motina. – Už tai, kad sukūrė Saulę ir Mėnulį, tą žvėrį ar aną augalą. – Už tai, kad tą žmogų sukūrė iškalbingą, o tave neraštingą...

Dėkok už viską, nes viskas yra gėris“ (*Kelias*, nr. 268).

Tapkime dėkingi Šventose mišiose, susivieniję su Jėzaus Kristaus Auka; jose Viešpats aukoja savo ir Mistinio Kūno gyvybę, o Dievas Tėvas ją priima *in odorem suavitatis* (Ef 5,2), kaip kvapią auką Šventosios Dvasios veikimu.

Paskutiniaisiais savo gyvenimo metais šioje žemėje šv. Chosemarija mus skatino **„nuolat dėkoti Dievui už viską: už visa, kas atrodo gera ir kas bloga, už saldumą ir kartėlį, už balta ir juoda, už mažą ir didelį, už mažai ir už daug, už laikina ir amžina. Dėkokime Viešpačiui už viską, kas nutiko šiomet, ir iš**

dalies už savo neištikimybę, nes ją galiausiai pripažinome, Jo atsiprašėme ir patikinome niekuomet daugiau nebūti neištikimi – tas mūsų sieloms atneš daug gėrio“ (*Užrašai iš meditacijos, 1972/12/25*).

Penktosios šv. Chosemarijos kanonizacijos metinės turi atgaivinti mūsų didžius šventumo troškimus, kuriuos jautėme ir prieš penkerius metus. Jums rašiau ir esu ne kartą kartojęs, kad *spalio 6-oji* mūsų širdyseturi visuomet išlikti nemari. Stebėkimės, kaip Dievas mumis pasitiki patikėdamas skleisti Opus Dei dvasią per visą Žemės rutulį.

Su dvasios tvirtybe eikime visados tik pirmyn, vykdydami „taikos ir džiaugsmo skleidėjų“ misiją. Skleiskime ją žodžiais ir darbais, kas dieną atnaujindami dvasinę kovą ir vykdydami Dievo valią: „*kad visi*

žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (1 Tim 2,4).

Viešpats mums įvairiais būdais suteikia ne vieną progą pažinti Jo Valią. Stenkimės atverti savo sielą ir šią Jo šviesą įkūnyti darbais, nes, kaip primena Popiežius, „*kas nori būti Jėzaus draugas ir virsti tikruoju jo mokiniu ... negali nepuodelėti bent menkiausios draugystės su Juo medituodamas ir meldamasis. Krikščioniškųjų vertybių ir teologijos ar kitos religinės disciplinos nagrinėjimas yrasaviugdatyloje ir apmąstymuose, nes būtina mokytis širdimi išklausyti kalbantį Dievą“ (Kalba 2006/10/23).*

Šiuo požiūriu tarp tradicinių Bažnyčios asketiškųjų Dievo išpažinimo būdų ypač veiksmingos yra susikaupimo dienos, per kurias siela, atidėjusi į šalį kasdienio gyvenimo rūpesčius, ima mąstyti

apie Dievą ir apie savo dvasinę
pazangą.

Prisiminiau, kad šiomis dienomis
sukanka septyniasdešimt penkeri
metai mūsų Tėvo 1932 metais
surengtoms rekolekcijoms, kurios jį
įkvėpė įgyvendinti didžiuosius
darbus. Jis ne kartą mums pasakojo
apie tuos pirmuosius apaštališkojo
darbo metus; kai jis atidavė visas
jėgas jį nuolat supusių žmonių
formavimuisi. Kai trokšdavo kelias
dienas skirti dvasiniams
apmąstymams, susirasdavo vietą,
kurioje atidėjęs į šalį visus
kasdienius darbus likdavo vienas su
Dievu.

1932 m. spalio 3 d. nuvyko į Segoviją,
į to miesto basųjų Karmelitų
vienuolyną, įkurtą šv. Kryžiaus Jono.
Čia prašė daugybės žmonių šiai
intencijai skirti savo maldas. Ten
spalio 6 d. pajuto dieviškąjį
įkvėpimą, kuris jį paskatino šauktis

šventųjų arkangelų Mykolo,
Gabrieliaus ir Rapolo, kad šie globotų
apaštališkąjį Opus Dei darbą (plg. A.
Vazquez de Prada, *Opus Dei Įkūrėjas/
El Fundador del Opus Dei*, I tomas,
466 psl.). Tomis dienomis užsibrėžė
aiškius ir konkrečius tikslus stiprinti
Opus Dei, viską grįsdamas malda ir
atgaila: tokia buvo jo nuolatinė
pastanga ir šiuo keliu turime visada
eiti ir mes, jo dukterys ir sūnūs.

Visa šita jums primenu trokšdamas,
kad labai gerai pasiruoštumėm
susikaupimo dienoms ir
rekolekcijoms, kuriuose
dalyvaujame, ir kad galėtume apie
šią svarbią formavimosi priemonę
papasakoti ir kitiems. Iš patirties
puikiai žinome, kad daugeliu atvejų
dalyvavimas rekolekcijose atveda
radikalų atsivertimą, nes jos padeda
sieloms kelti esminius klausimus
apie pačią egzistenciją: iš kur esame
kilę ir kur einame, kokių keliu turime
eiti, kad susivienytume su Dievu,

kaip šio susivienijimo siekti... „Šis glaudus ryšys su Dievu ir kartu Dievo artumo pajautimas mums leidžia nuolat pajusti krikščionybės didybę; taip pat mums leidžia ... ja gyventi ir diena iš dienos ją įgyvendinti, kenčiant ir mylint, džiaugsme ir liūdesy“ (Benediktas XVI, *Kalba* 2006/11/09).

Jei stengsimės, kad susikaupimo dienos ir rekolekcijos vyktų vis daugiau, kviesdami daugelį žmonių, visur skleisime apaštališką darbą ir džiaugsimės jo rezultatais. Ar tvirtai įsitikinę pasakojame žmonėms apie šios formavimo priemonės galimybes? Ar meldžiamės už tuos, kurie visame pasaulyje eina į šį susitikimą su Dievu?

Kaip jau žinote, liepos ir rugpjūčio mėnesiais viešėjau Pamplonoje, dirbau vieną darbą, kurio nenorėjau užleisti. Dėkoju už jūsų maldas per šias savaites. Prieš grįždamas į Romą

nukeliavau – su visomis ir visais – į Lurdą ir į Toreciudadą, kur buvo švenčiama Marijai skirta Šeimos diena. Ir toliau melskimės, kad būtų atgaivinta ši pagrindinė visuomenės ląstelė, nuo kurios dvasinės sveikatos didele dalimi priklauso naujoji evangelizacija.

Taip pat trumpai užsukau į kelias vietas, kuriose 1937 m. lapkritį keliaudamas per Pirėnus lankėsi šv. Chosemarija. Nukeliavau nedaug kilometrų – ir tikrai be tų didžiulių sunkumų, su kuriais tuomet susidūrė mūsų Įkūrėjas ir jį lydėjusieji – bet jutau džiaugsmą ir padėką Viešpačiui, dar kartą apmąstydamas mūsų Tėvo didvyriškumą. Sekant jo pėdomis buvo labai lengva degti jo troškimais ir kartu jus priminti. Tuo sunkių išmėginimų metu šv. Chosemarija galvojo ne apie save patį, o apie savo dukteris ir sūnus, apie sielas, kurios galėtų keliauti amžinojo gyvenimo keliais, jei tik

ištikimai vykdytų Viešpaties jiems patikėtą misiją.

Ši mintis ypač išryškėjo tuomet, kai sustojome prie šv. Rapolo trobelio Rialpo miškuose, kur jie keletą dienų buvo įsirengę stovyklavietę, ruošdamiesi naktinėms kelionėms. Įspūdinga: aplinkui jų tykojo begalės pavojų, tačiau kaip tik šiomis neįprastomis aplinkybėmis šv. Chosemarija ir sudarė dienotvarkę, kurioje liko laiko viskam: pamaldumo praktikoms, formavimuisi, mokymuisi, apmąstymams... Argi čia nėra puikus pavyzdys mums, dabar ir ateityje? Ten meldėmės už šv. Mykolo, šv. Gabrieliaus ir šv. Rapolo darbus: už apaštalavimą, kurį Prelatūros tikintieji skleidžia tarnaudami Bažnyčiai. O toje vietoje, kurioje mūsų Įkūrėjas rado medinę rožę, kartu su jumis kalbėjome Opus Dei *preces*. Buvo labai lengva kreiptis į Dievą su kiekvienu prašymu, taip

kruopščiai mūsų Tėvo išrinktu iš
tradicinių krikščioniškų maldų. Jis
troško, kad juos kas dieną atsidavę
kartotume, kad jais gyventumėm!

Dar kartą prašau jus melstis ir
aukotis už mano intencijas. Šiuo
metu man labai reikia jūsų paramos.
Būkite dosnūs ir vieningi.

Su meile jus laimina

jūsų tėvas

+ Javier

Roma, 2007 m. spalio 1 d.

.....